

„Н а р о д ъ т ъ“.

Минува полунощъ.

Буйни, пиени викове около една маса въ кафене Свети-Стефанъ.

Около масата сж десетина души съ шепки свалени или тикнати на тилътъ. Лицата распокиснали, испотени отъ горещината на атмосферата; тѣ свѣтатъ съ нѣкакво изражение необикновено, величественно, скотско; мустацитъ мокри отъ пиво, брадитѣ оквасени сжщо отъ струйкитѣ на пиво и лиги, които се точатъ отъ сочнитѣ, животински отворени устни; очитѣ стрелятъ огънь, запалени отъ спирта, и патриотизма...

Взе ги познавате: герои на нощта, на комаря, на участанитѣ; сметана на тунелитѣ, сметъ на обществото, машини за „ура“ и за „долу“, ожидаючи въ страхотинитѣ на единъ политически прѣвратъ облагата на една шпионска плата; творци на скандали и революции, и, уви! на историята!; бивши извивачи на пѣсѣчнитѣ търби, можеби, и бжджщи...

И масата реве яростно:

— Долу тврнитѣ! Долу разбойницитѣ! Долу крвопийцитѣ!